

Deset stopnic

Janez
Ovsec

- 1 Ti imaš hišo,
moje so stvari med nebom in zemljo.
Ti imaš vrt in jablane,
moj je potok, ki odteka.

Moj je veter, ki ga ni več.

Vse pride, vse odide.
Življenje in smrt
in konji in dežela
in rojstni kraj.

Ne vem, kje bom obstal,
ne kaj bom delal.

Pri srcu mi je čudno,
ko sem se vrnil praznih rok
med brate in sestre.

- 2 Kako naj ljubim te
in te ne zadenem
že s samim gibom,
te ne izgubim,
že z enim dihom

ne ugasnem tvoje luči.
Z dlanjo pobožam
in te ne odplaknem
kot val z obale.
Kako naj za teboj grem
in ti ne pohodim kril.

Samo pogled
in vse je tvoje,
tvoje,
kajti moja moč
je tu
odveč.

Bodiva čista angela.

- 3 Daj mi roko,
čeprav si čisto blizu.
Daj, da te objamen,
čeprav si čisto v meni.

Ljubiva se!

Saj vidiš,
ne moreva narazen,
niti za hip.

Vse je tako preprosto,
jaz in ti
in ta bližina,
ki jo čutiva
vsak dan.

Kako narašča z dnem
in se oži
v noč.

Skrije me čisto vate.

Veš, včeraj te ni bilo.
A tudi jaz sem manjkal.

Povsem sem izginil v tebi.

- 4 Vidim nekaj
in umakne se ta hip.
Širjava je žalostna.
Ne more uiti v noben prostor.

Preveč smo načrtani vase,
da bi bili dovolj blizu,
prav tu.

Tu
je treba biti
ta hip.

Glej na vse strani
in ne boš zgrešil
kamor moraš.

Navadil sem se
biti skupaj,
biti ves
in ne manjkati,
zlasti ne manjkati.

- 5 Kakšna misel je to?
Gledati karkoli,
želeti, imeti.

Sam si mislim
in ne mislim.
Ugodje pustim kar tako,
da vztraja še kakšen čas
in zaznavanje nima ničesar
z očmi,
ne z rokami.

Slišati je nekaj čisto drugega.

Globoko v tolmunu
svetlega morja
je tako čutenje
nedoumljenega.

Prostor
postaja
ena sama neresničnost.

- 6 S to ladjo rad potujem
pogosto,
med planeti in zvezdami,
neslišno,
z gotovostjo izračuna,
brez posadke,
s čisto energijo,
z izgorevanjem same svetlobe,
z dogorevanjem samega sebe.

Bil sem daleč
in moja pot je dolga.
To je moj dom.
Sámo bivanje

Iti,
biti.
Stati,
spati.

Pri sebi sem neprestano
in ti si moj učitelj
dolga,
dolga
pot.

- 7 Dobro je izmišljeno,
tako je že resnično.
Ali še bolj je res,
kar sem včeraj gledal.

Slišal sem sladko
in neotipljivo,
globoko v sredino ugreznjeno.
Izbruhnili je v pojavnost
in kakor bi obstajalo

ves čas
neko drugo
vesolje.

Bil sem tu
preden sem se domislil,
preden sem davno
igrivo izsanjal
ta
svet.

- 8 Zakaj bi mučil se s teboj.
Odpuščam ti svobodo.
Nasprotna stran je vedno prava.
Bližnjice prepolne so zaprek.
Ne tvegam več
in obvisim na nebu
med svetovi.

Zasukan ves,
zaprežen v sto poti
sem zakopan,
kot čer zagnan
v nasprotno smer.

Stopala moja
obstala vesla
skritih globočin.

Zakaj bi šli naprej?
Jaz grem nazaj
in ravno prav
domov.

- 9 Brez besed in brez dejanj,
brez spanja in brez sanj,
miren kakor noč
stojim opoldan
od vseh stran
trd in trden,
zakopan v dno zvezd,
v brezumje kozmosa.

V sotočju misli
iz pragona znanja
silim v vsako stvar
in oživim v sočutju.

Človek sem.

- 10 Ti si brezmejnost nedotaknjena.
Jaz odprtina vate zroč.
Ti si brezvetrje za vsem.
Jaz mir, ki v tebi sem.
Ti si tišina in si moč.
Nenadno mislim te.

Sem jasno pred teboj.
Si glasno za menoj
in vidiva se dva
v zrcaljenju neba.

In sem in nisem.
Kakor ti sem.

Brez meja sem,
brez ovir.

Sem mir.
Sem mir.